

pa oče ni pustil. Lahko bi se omožila, pa ji je bil vsak snubec preslab. Pa kaj je še naredila. Saj ste slišali, teta, od Šimonovega Pavleta iz Zemuna. Tisti, ki so pravili, da piše bukve. Mati je mislila, da bo duhovni gospod. Pa ti punčari, Lilka pa Ivka, sta mu pisarili. Kadar bi bil moral iti v tisto šolo, kjer se učijo za duhovne, je šel pa na Dunaj. Doma je bilo vse zadolženo, prodano. Mati in oče sta hodila delat za dnevno plačilo. Lilkin oče se je kregal, da ne da hčere beraču, pa je ne da. No, pogledajte, teta — pa je prišel neki grof na lov k Žneperskemu gospodu. Tisti nerodni motač, Matjanov Matija, je ustrelil namesto v volka v grofa. Zdravil se je grof pri Mundetovih. Potem so rekli, da je šla Lilka v šolo. Črez dve leti pa da jo je vzela grof, ki je neki prvi za cesarjem . . . In zdaj je tu.“

„Žefka, ti si neumna.“

„Seveda neumna! Šimonovemu Pavletu se je pa zmešalo. Starši so mu pomrli, in on ni prišel nikoli več domov. Ne ve se, kje je. Tudi Liike ni bilo. Enkrat sta se odpeljala Munde in Neža. Dolgo se nista vrnila. Ali se je Neža prehladila ali kali — hiralala je in umrla še tisto leto. Pravili so, da zet, grof, ni pustil staršev do hčere. Mundeta je ubilo v Maklavinovem borštu. Zdaj je Ivka sama v gradiču. Pravi, da je sestra mrtva zanjo. No, teta ali verujete zdaj?“

„Kaj mi ne poveš, Žefka!“ se je čudila Opatijka in zamislila. Sledili sta grofovi družini. Počasi je stopala nežna grofica ob strani hrupno dihajočega soproga. Če je slišala Žefkino pripovedovanje in je bila res — Lilka! . . .

Nerodno se je zazdelo Opatijki. Potegnila je sorodnico na drugo pot. Mladi zdravnik je gledal za Žefo in se zasmel: „Kakšen jezik govori ta ženska! Milostljiva gospa se učite hrvaški, pa vem, da tega blebetanja vendar niste umeli? Sploh je to ljudstvo čudno, kakor brez — duše!“

Grofičino lice je zažarelo od nevolje. Njen mehki glas je trepetal, ko je odgovorila:

„Ni res! Dušo čutečo, globoko kot morje, imajo ti ljudje. Bisere svojih čustev pa skrivajo skrbno tujemu očesu.“

„Da, da, Lijana,“ je zazehal Sternan, „tudi tvoja duša je morda taka. Škoda, da nisem pogumen potapljač, da bi se spustil v nevarno dno po skrite bisere . . . Passons la dessous!“

Mahnil je zaničljivo z roko in se obrnil k zdravniku:

„Kdaj naj se kopljem, doktor, pred ali po predjužniku!“

„Kateri predjužnik misli gospod grof? Prvi ali četrti?“

Sternan se je zasmel bučno. Drobna soproga se je odmaknila in hitela h klopi na promenadi. Krepka Boduljka je sedela na njej in pregibala lični voziček. Željno se je sklonila grofica pod zeleno

GORENJKA

PO FOTOGRAFIJI

zaveso. V čipkah in pentljah je ležalo tu njeno dete. Tolažbe išče pri njem . . . Rušijo se stebri, na katerih je sezidala svojo srečo, rušijo se — padajo grmeči v propad . . . Tuja ženska je spoznala v bogati grofici deklico iz šume, ji zaklicala v spomin, da je kletev na njeni glavi. Vsak greh naše mladosti se maščuje, in temna senca se vleče za njim skozi življenje.

Zakopala je spomine, nasula nanje biserov in zlata. Težko je zlato . . . Vendar vstajajo tolikokratov